

Humanidad LIBRE

BOLETIN SUBVERSIVO Y DE DIFUSION DE LAS IDEAS ANARQUISTAS DE LUGO Y PROVINCIA

EDITA: humanidadlibre@terra.es Grupo Anarquista Humanidad Libre de la F.A.I PERIODICO GRATUITO

DICIEMBRE 2012 Eldonas: grupo anarkiisto libera homaro NUMERO 28

EDICIÓN PARA GALIZA

LOS LIBROS ANARQUISTAS SON ARMAS CONTRA EL FASCISMO

IDEAS DE FOLGA XERAL ?
¡ VALORES OBLIGATORIOS IRREVOCABEIS !

Os cidadáns son xentes que acordan cada dia, sen lograr entender as enormes razóns que ao noso alcance existen, para non viver arrodillados ante os deuses da política que nos gobernan. Hai que ter moi en conta o que é receber durante moitos anos suportar e sofrer as enormes presións dos señores que nos gobernan desde o poder de Estado: Cando pensan a idea de impor; cando lexislar e decretar leis; aplicando os resultados con criterio falto de medidas no respeito preparando a defensa esmagante do cumplimento; non se cuestionan que os métodos legais, baixo nengun pretexto civilizado, podan ser aplicados por igual para todos; 'a sociedade reaxe sempre tarde', á ser improvisada pola cobiza do Poder, xerando nos cidadáns terríbel estado de desacougo; executan os imperativos de "esa lei que foi deseñada para que gañe sempre o intermediador do poder de Estado"; E finalmente xermina e nace a ira, a impoténcia, o abandono do comportamento persoal, estalando a desesperación; implícita nas leis que uns cantos, ,xamais con algunha idea democrática!, foron capaces de ordenar que se cumplan. Malditos os políticos que se crien donos do presente e futuro dos cidadáns!

¿O que acontece despois de que unha sociedade está sometida a situacións de extrema necesidade? Cunde o temor; meia a claridade social extremada en preocupación; apagan-se as rebeldias para non violentar a situación; aparece a resignación, ainda que en contra da vontade; transforma-se a conducta cidadána en respostas imprópria s de sentimentos humanos; precipitan-se os feitos no traballo, nas famílias, en todo lugar de encontro; deixa un de guardar compostura ante os demáis; toman-se certos vícios como protección de si mesmo; ronda a impoténcia da tolémia, como solución aos problemas; nacen un puñado de patoloxias encubridas, que nen os psicólogos son capaces de atopar estimulante algun: O indivíduo fica estragado, arrastrando infinitas amarguras, non consegue recuperar o seu cenário feliz, se rompe definitivamente a presenza dunha ética satisfatória; Escangalla-se todo da verdadeira sociedade!

E xurde o grande impacto social. A interrogante humana é que hai que participar na vida que nos compromete a exixir direitos. Acordemos! Temos que sair da circunstancia insostenibel. Non se pode suster morrer triste e ferido durante toda a vida, sen a opción a ser donos de parte de nós mesmos; cando sempre nos fica o grande lembro de ter tido claridade para desfrutar o pouca cousa que somos; non obstante, sempre pretendemos atopar algo de felicidade xunto ao eu persoal.

Pero os políticos do noso tempo, ávidas en xerar desconfianza, cultivan un vírus destructor, que acostuman instalá-lo na personalidade de cada cidadán, para que non teñan criterio, non se podan defender; e por suposto, que ignoren sempre que hai algo superior aos políticos. E a nosa natureza deixa-se meditar en profundidade, sinalando que onde hai Deuses, hai discordia; onde hai Amor, diminui e se deteriora ante a presenza de conductas autoritarias; onde hai Santos, fracasan todos os milagres; se hai Ditadores, nace a violencia; se hai parlamento constitucional -ou de calquera outra forma-, nace o Poder de Estado; onde hai Estado, vive a presenza exacerbada do Capitalismo; onde hai impostos capitalistas, hai Crispación; e onde hai negócios bancarios, hai sen dúvida trampas do Capitalismo.

O que nos permite erguer as nosas opinións, sobre que vivemos nesta sociedade peninsular española, para que escoiten as olladas do sindicalismo oficial -

entre outros moitos casos-, UGT e CCOO; que son os que xogan a participar, pero coa condición que lles pon o próprio Capitalismo, ao pactar algun entendemento. É dicer: tendréis direito a criticar-nos , mesmo a maldicer a nosa presenza contra a administración do Goberno, desde a vosa vida organizada a mudo do xeitoso siléncio, xa que vos mercamos a dignidade profisional dese particular sindicalismo; para que só muden as formas legais, cando o poder do Capital o lexisle, o aconselle e o impoña; como princípio pactado con ese o voso sindicalismo, recoñecido como oficial; que son en definitiva as marionetas do sistema dominante.

As revolucións son realizadas para trocos sociais, xa que se trata de extremos insostenibeis para a convivéncia das aldeas. Estraño-o de todo este entramado circunstancial, é que teña que recorrer o cidadán a métodos extremos, para a conquista dos direitos esenciais, que son sempre viver en paz, cando non hai instintos depredadores, como se dá na desprezabel casta política. Citamos como anécdota relacionada con expresions que se relacionada nos meios televisivos, cando o desenvolvimento da Folga Xeral do 14N: Estamos en pé de guerra a Cultura deste País; en pé de guerra os Traballadores; en pé de guerra pola ausencia de direitos; e estamos en pé de guerra contra a actitud do goberno, posto que falta que cumpla con todo o que prometeu para se instalar no cume do goberno: , en pé de guerra tamén, para non sucumbir ante os abusos que nos ten acostumados desde que di que gañou as eleizóns. Con grande realismo, resaltou-se o 14N, a seguinte leitura: "¡DEIXAN-NOS SEN FUTURO!". polo que deduce o noso criterio libertarios a seguinte cuestión: Por o que non tomades a vergoña política como bandeira, dimitiendo á sua vez, para que a Península Ibérica recupere a confianza de futuro? co debido respeito das nosas rebeldias, sabede as políticas, que a aldea español conserva a serenidade ante calquera circunstancia; pero é un direito cívico berrar por todos os ambientes sociais o desexo de que saibades, o imposíbel que resulta crer que estamos gobernados por persoas con dignidade.

Manifestación non só é un direito, é tamén un deber, posto que nos gobernan como princípio ético desde a Usura: Característico dos sistemas subxugados á condición que impón, obriga e consegue desde os financeiros instintos arrasadores da banca. Pero a manifestación, sendo un acontecimento anti capitalista, é-o moito maior o dardo rebelde que sinalamos, se consideramos que estamos gobernados pola ineptitud de certos señores. E cando o modelo social deseñado está cuestionado até as últimas consecuencias provocadas polo Estado gobernante, é unha firme obriga desenvolver a Folga Xeral. Pero nunca é previsibel, que deba ser de vintecatrovinte horas. Estas formas de convocar para

unhas horas, cando se buscan formas de solución ás lucrativas aplicacións do raboso capital; entón é responsabilidade do goberno ejecutor que lexisla para que os seus intereses aumenten en priviléxios. Asi que as armas que a aldea esmagada ten disponíbeis para non ficar-se sen casa onde resguardar-se das inclemencias, evitando non morrer de fame, posto que existe a posibilidade de Manifestación e a Folga; ainda que opinamos que a Folga debese ser para despexar o verdadeiro problema: Non á política de Goberno: Si a que goberne a Aldea. Sen deixar pendente duvida algunha, posto que a Aldea saberia gobernar-se sen servilismos de Estado.

,VIVA A FOLGA!

Una ley natural es tan inalterable que ni los mismos superdotados la pueden cambiar.

G. Fuego (FAI)

ANARQUISMO Y DESMITIFICACIÓN DEL TRABAJO

Cada dia que pasa se fai mais necesário desterrar das filas do esquerdismo a figura estimada do traballador. Ser un traballador non é nengun orgullo, se non unha peniténcia. A nosa pecada capital foi e será a mitificación do traballo como valor humano. O marxismo e o anarcosindicalismo fixeron suas a tese nacionalsocialista de que o traballo nos fará libres, cando, realmente, o laborar está mais próximo ao contravalor, ao suicidio da alma. Mais allá da adverténcia realizada por Engels e Marx achega do salário, onde a plusvalia era a única estoupación dada, hai que comprender que o traballo en si, en toda a sua dimensión, é un crime; a forma de dominación mais efectiva criada polos poderes. O home, por natureza, non desexa traballar. As conquistas do movimento obreiro foron sempre encamiñadas nese enderezo. As reducións na xornada laboral e a mellora das condicións, baixas médicas, de lactancia, etcétera, son en eséncia formas de escaqueo merecidas. Amamos o tempo libre, as férias. Desexamos dispor tempo para o lecer. O traballo é un dos maiores produtores de enfermidades mentais e sociais contemporáneos. O estrés ou a depresión, asi como as rupturas dos núcleos familiares ou sentimentais, a soidade, a incomprensión familiar ou a ausencia de tempo pedagóxico, son a metástase do traballo. É nos centros de traballo onde mais se nos aprende a respeitar as regras, onde se nos configura como seres do sistema. Impoñen-se un horário; unhas obrigas non consensuadas, posto que o traballo é un aproveitamento por parte de patrón da necesidade do traballador de existir; unhas quendas para realizar as nosas funcións fisiológicas de aseo, excreción e alimentación; e un temor constante provocado pola crecente incertidumbre que cria o despido libre, o traballo temporal e, en definitiva, a inestabilidade do posto de traballo. É, o traballar, unha manifestación de poder en carne viva comparabel ao sistema penitenciario. E non o é porque as actuais condicións laborais sexan precárias, o simple feito de trocar experiencias por diñeiro xa é unha maldición para o home. O diñeiro, e o traballo como maneira de oxerar , é hierarquia e represión, isto é, némese do anarquismo revolucionário. É desesperanzador ver ao traballador esforzar-se en contentar as apetencias fetichistas da patronal. Estes caprichos son estéticos, modificando o xeito persoal; de consumo, modificando as vestimentas; de trato, sumindo-se nun proceso autoritario no que o respeito é o mesmo que o executado ten ao verdugo tratando de se gañar o perdón da sua vida coa amabilidade; de tempo, pois empregamos o máximo do o noso a modificar a nosa posición laboral -do desemprego ao emprego, e do emprego a outra posición laboral mais privilexiada, coa elaboración de currículums atractivos e facendo marketing sobre nós mesmos. O currículum, en si mesmo, é fruto da depravación mais devastadora do traballo, no que de conformidade resumimos a nosa experiencia vital a aquel coñecemento que consideramos susceptíbel de ser empregabel. neste sentido, tanto o padroado como a organización sindical, príncipalmente esta última, insiste na necesidade de formar ao traballador para ser mellor traballador. O traballo deixou de ser un direito para ser un deber, no cuál é necesário estar preparado e competir, nunha inumana batalla por demostrar quen posui xeitos mais estoupabeis. Pasamos a vida, e mais ainda os períodos de desemprego, adestrando a nosa capacidade para ser escravizados. Os traballadores xa non coñecen o mundo por simple interese espiritual. Non se coñece unha arte por afán criador, se non profesionalizador. O ensino superior, a Formación Profisional e a cada vez mais mercantilizada formación universitária, non teñen mais interese que o dotarnos duns coñecementos inútis fose do traballo. Éste é o centro hexemónico da vida. O consenso en torno aos valores de sacrifício e disciplina ligados ao traballo é claro. Nós mesmos, como clase, ollamos con receo ao loubán, ao que busca equilibrar a balanza do aproveitamento co patrón, ao que trata de se pór ao seu nível rebaixando a calidade e xornada de traballo. Nada mais lonxe da realidade, parar a producción, romper a cadea que nos une ao capital, é tarefa cotidiana do anarquista. Non importa a natureza do patrón, se é estatal ou iniciativa privada. O traballo é o método de controlo social do noso tempo, e é necesário reaxir contra el privándole da sua existéncia.E é aí onde cobra sentido a folga xeral revolucionária, esta é, indefinida, sen prazos. Non é útil pór data de caducidade á protesta, posto que

dotar de información ao poder é sempre conceder-lle unha vantaxe estratégica que non podemos permitir-nos . A imprevisibilidade, o caos como forma de loita, é unha arma de vital importáncia para a organización anarquista. É mais forte o temor a poder morrer en calquera momento que o próprio pavor á morte. Pero á folga, que subpón a paralización do sistema produtivo e económico, asi como alivia a nosa mágoa por ter que traballar, hai que somar-lle o boicot e a rexeizón á patronal, tanto na rua como o centro de traballo. E é necesário vencer á patronal sempre que se cria na loita de clases. Non hai lugar á toleráncia e á comprensión co estoupador. Que ninguén vos confunda coa expresión de que non todo empresario é un demo, ése é un debate estéril nos tempos que corren. A dicotomía non é entre o empresario e o traballador, se non entre quen está disposto a loitar e quen está disposto a parar a loita. O o noso é un destino ineludíbel. Como xa dixemos, sabemos que frear a producción fai dano á patronal. É por iso polo que convimos que se realicen as folgas. Pero o fin das mesmas, mesmo das indefinidas, non pode ser atinxir un mellor traballo, porque iso subporia perpetuar o sistema de estoupación do patron; seria a conciliación. E como anarquistas decidimos combatir calquera autoridade, destruí-la , e isto é, estragar ao patron. Asi pois, a folga definitiva é un fin revolucionário, non un instrumento. Hai que deixar quieta a ferramenta, pero para sempre. É por iso polo que o sindicalismo non pode ser un referinte, nen siquieira o anarcosindicalismo. Respeitamos o traballo das parceiras neste campo, posto que o anarquista há de valorar sempre a honestidade. Coñecemos que quen sacrifican o seu pan polo dos demáis, por criar unhas condicións de traballo mais cómodas, o fan con toda a sua bondade. Pero non por iso temos necesáriamente que ficar-nos na reforma. Traballar non é revolucionário. Exixir seis horas de traballo ao dia non é revolucionário. É só manter-nos no sistema de estoupación do padroado nunha situación mais privilexiada que a anterior. A loita debe continuar até a abolir do traballo. Tampouco non é certo que os sindicatos sexan os únicos interlocutores lexítimos na loita contra a patronal. En primeiro lugar porque, en demasiadas ocasións, estes non buscan a confrontación se non a conciliación, polo que non existe tal loita contra a patronal, se non contra unha coyuntura concreta. E en segundo lugar porque, ainda que sexa certa a lexitimidade da organización sindical, aos anarquistas é algo que nunca nos preocupou. Desde cando a instituizón nos serve de argumento? As folgas, as sabotaxes, o mal traballar a propósito, son ferramentas mais eficaces que os comités. Hai que implantar o estilo de vida parasitario (contra o poder, non contra o teu igual) como forma de loita. Iso non significa que debamos abandonar de maneira autónoma e unilateral o mundo do traballo. Temos os pés no chan de maneira tan constante que enraizamos fai tempo. Sabemos que hoxe o desemprego é un drama, que non é fácil sobreviver sen diñeiro, non só se non tamén humanamente. Sabemos, ademais, que na maioria dos casos, tampouco non é honrado viver do traballo dos demáis parceiros, diferente é viver do traballo do patrón, algo que deberia ser obligatorio dentro do noso labor de sabotaxe. Sen embargo, no noso madurez está, aos nosos prazos individuais, camiñar cada vez mais asine no sendeiro do socialismo libertario. Pouco a pouco ir criando as condicións necesárias para depender menos do diñeiro e, portanto , do traballo. Aproveitando, aquilos que podan, a posición táctica de pertencer á empresa ou ao Estado, para dificultar no medida posíbel o seu desenvolvimento e expansión, é dicer, o seu eficaz funcionamento. É por iso que a anarquia reivindica a criación e o xogo, conceitos contrários a toda lóxica laboral. Non contemplamos a preguiza como a simple inactividade isolada e que busca viver do traballo de outro, se non como forma de lecer, de recreo, de felicidade. Viver para un e para as suas parceiras, e non para o traballo. Portanto , rexeito amistosamente o estoicismo de parte do anarquismo que pretende unha vida tan carente de placeres por os considerar burgueses que acaba esquecendo a própria vida. Non hai nada de imoral no pracer, se non en determinados tipos de pracer. Flojear como lecer pontoal non ten nada que ver co alcoolismo ou co consumismo, formas de expansión que si son contrarrevolucionarias. E a pesar de necesitar a preguiza, ninguén debe preocupar-se por unha posíbel disfunción sistémica no anarquismo. As asociacións libres seguirán existindo, pero non de traballadores, se non de criadores e de xogadores. Criar e xogar é innato ao home. A nosa infáncia pon-o de manifesto. Sentimos a necesidade mais ou menos constante, na sua xusta medida, de facer cousas, a maioria delas útis, tanto para o indivíduo como para a sociedade. É a verdadeira vocación, a verdadeira aplicación dos nosos xeitos, á marxe salários ou prestíxios sociais vinculados á profisión. O indivíduo pode producir bens e bondades para a comunidade sen necesidade de estar sometido ao xugo e ao látigo da estoupación laboral. Mais allá de gañar ou perder, o xogo realiza-se pola própria experiencia de xogar cando éste é entendido sámente. Esta é a alternativa proposta ao traballo: a liberdade.

Adrian Tarin

Fonte: ás barricadas

¿POR QUE A F. A. I. ?
¡ FEDERACIÓN ANARQUISTA IBÉRICA !

Naceu porque a situación política da década de 1920, a clase obreira responsábel dunha circunstancia insostenibel, sen inventar algo novo, decidiu enfrentarse aos atropellos que xeraba o goberno de Estado; naquelas que as políticas de quenda, subxugaban aos traballadores, á miserábel condición dos caciques, tzares e feixistos, que o Estado se permitia disimular coa benzón da igrexa católica, apostólica e romana. E xurde a necesidade de atopar solucións que non podian pasar polos milagres políticos. Observemos que cada época ten os seus lacayos no poder dominante. E cando a clase traballadora sofre os embates dos miserábeis sentados na poltrona do Poder, non lle fica outro remédio aos traballadores, que o de dedicar todo o tempo a pór no seu sítio a dignidade que se lle arrebató. Canto sofremento xera a clase política, cando se crie que os cidadáns deben someterse a unhas leis inventadas por uns cantos señores, con nível de intelixéncia de cans bastardos!

É cando a intelixéncia Obreira, sempre ben documentada en cuestións de direitos, porque hai grande diferenza entre o direito obreiro e o direito político; dado que é cando a clase traballadora, se profere inspirar un modo de ,abonda xa! Se ás decisións dos ricos contra os pobres, non se lles pode consentir negociación algunha: O poder de Estado é o poder do Capitalismo, pois debe concluir con fins anuladores de canto se proferen eternizar; é dicer, sen que medie o resultado de outro modelo de entendemento. O que ficou ben claro desde que nacese a Federación Anarquista Ibérica, é sen dúvida, e non hai que relegar a outros tempos, que a clase traballadora non debe seguir polos camiños que traza o Capitalismo, ou o mesmo Estado -como cabeza de turco-; permitindo que a miséria estexa decretada contra a clase traballadora e ésta se resigne a crer que "un dia acabará todo isto": ,É falso cré-lo asi! Por o que e desde o que realidade se permite que a clase traballadora, aventure a pensar que o Estado vai a liberá-los da esclavitud, se calquera modelo de Estado se permite enterrar unha ou mais xerazóns? Por favor, deixemos de ser inxénuos! Pero como todo isto ten o seu poderoso tremendismo, teremos que ver o grande papel que desempeñan no seo do Capitalismo, as organizacións obreiras "aboiantes" no seo do Estado que goberna. (Aí están os diferentes estilos sindicalistas, finxindo autenticidade de clase estoupada, cando non son mais que organismos mercados, para que o xogo do Capitalismo non corra risco algun. E non só o decimos nós desde un criterio libertario. Son pois, verdades que deben sair á rua, con ánimo de obstaculizar todas e cada unha en particular, as decisións que o Estado decreta e executa. O futuro dos traballadores, ademais de cantos opinan que os intelectuais poden quitar as suas armas dialécticas, con fins severamente enfrentados en desconformidade; por moito que semelle que todo segue para os trocos sociais necesários, pois conviria que aparecese un nível de conciencia de clase moi singular.

Vai sendo hora chante para que a FAI rememore o seu principal cometido e, con maior interese, aplicar o seu Pacto Asociativo, para que culmine a grande Obra Social, co fin concreto das suas orixes, pendo encima as relazóns, loitas revolucionárias, para non inclinar as longas e pesadas circunstancias a esa meta que é ter que pasar por onde nos digan os señores de Estado ou os seus Gobernos, ou os seus Fiscais e Xuices; defensores sempre con interese rendabel para os magnates desde as suas guaridas blindadas de priviléxios. Todos eles moi centrados en que ninguén interrompa as cobizas executivas, faltas eles de acenos comprensivos en equilibrios humanos! As leis de gobernos de Estado, son, cando menos, a razón pola que os vivedores todos moi preparados para dominar as suas próprias decisións; posto que son os que obstaculizan calquera opinión cidadána. E o Anarquismo que ten un Ideal perfeitamente equilibrado para a realidade que debe defender a vida; resulta que se resigna, despois de tropecientas décadas, desde que nacese o Pacto Asociativo; xa que ven recorrendo ás grandes licións que desde sempre, foron capaces de acordar con alto nível de rebeldias; pois precisamente non son as que estamos a barallar para sair das cavernas, onde estamos fosilizados sen algun futuro. Desde agora presume-se de trocos sociais, ainda que non será pensando en que a História nos aportará as novas vantaxes de evoluir, non sabemos se será cara o progreso que merecemos e que xa fose analisado

exaustivamente na década dos vinte -século pasado-: ,Naceu a FAI co seu Pacto asociativo! E os gobernos, desde aquela afortunada decisión, foron transformando-se en bandoleiros adultos, mais tarde en bonecos de papel; necesitados do Poder; dedicados a perseguir a cantos obreiros sabian ler e escreber. E non nos proferimos quitar as probas que existen nas hemerotecas, en demostración de que as políticas de Estado, son e serán sempre a misión de verdugos para levar á guillotina aos que se movan; pois é o que saben aplicar aos cidadáns que non aplaudan o seu credo: O que escándalos hai nos arquivos das hemerotecas! Con dados e sinais rememoran a traizón con nomes e apelidos, como criminais de guerra coa maior crueldade, contra tantas humanas pasados polas armas sempre letais (Armas que son de Estado, bendicidas pola Igrexa; e de tantos como se agachan nos paraísos do capitalismo, actuando con instinto de vampiros sedentos.)!

A FAI inspira, porque é o mellor de todos os pensamentos democráticos libertarios, que se podan imaxinar as hierarquias politizadas, desde onde se poda combatir aos gobernos que acostuman mudar de cor cada catro anos. En outros tempos, non se sabe moi ben por o que hoxe non, se constituían os Municípios Libres, porque era a mellor das solucións ao problema de organización con humanos sentimentos; ainda que haxa que comezar pola conquista do colonato; é dicer, todo iso desde a posición mais sinxela, evitando o conflito a peito descubrido contra o posicionamento do Estado instalado no Poder, para todas as opcións de troco. E non é de estrañar, ainda que semelle que son moitos os intentos, que a pesar das tremendas dificuldades opositoras que intermedian , xa que están aí os gobernos que nos dosifican o nível de vida en todas as suas formas sociais. É certo que se tenta organizar comunas, e ou cooperativas, correndo escaso risco porque abunda o temor de fracaso nos que inician o novo proxecto de loita emancipadora: E con grandes reservas de medo, non se pode conquistar nada!

A FAI, Organización cos mellores proyectos colectivos para a Causa libertaria, pode e debe sementar, mais ainda, a vida social da nosa circunstancia, co grandioso exemplo de forma de vida organizada en Comunismo Libertario: Unha sociedade que esmagaria a meia dúcia de costumes viciosos, que mantén os fins lucrativos que pratican uns cantos; desde onde nos movemos a rio revolto e onde prevalece, a pesar do grande esforzo libertario, costumes preocupantes daquela inesquecíbel contienda bélica que comezou no pasado inesquecíbel 1936. A realidade que suportamos os libertarios, a sabiendas de que non existe o imposíbel; como ben acostuman aprender os nosos mestres, que foron manantiais abundantes en ideas, como é o caso do recente filósofo falecido Agustín García Calvo: Ao que leremos sempre, por nos ter legado a nula eficacia do Estado, en todas as suas formas, como organizador dos nosos vistas. Por todo iso

¡ VIVA A F. A. I. !

O ANARQUISMO, DEFINIDO POLOS SEUS TEÓRICOS E OS ACORDOS DOS SEUS CONGRESOS

«La Anarquia é a mais alta expresión do orden»
Elíseo Reclus
«Anárquico é o pensamento e cara a Anarquia vai a Historia»
Giovanni Bovio
«Más allá do ideal haberá sempre ideal»
Ricardo Mella

no Congreso da Unión Anárquica Italiana, celebrado en xullo de 1920, Enrique Malatesta apresentou un proxecto de programa anarquista-comunista, que foi aprobado por unanimidade. Por o considerar unha síntese clara e concreta que queremos, reproducimos a continuación as conclusións, lamentando que a falta de espazo nos impida incluir os considerandos. Aquilos leitores interesados en se documentar a fondo sobre o pensamento de Malatesta, un dos mellores teóricos do anarquismo, poderán atopar o texto íntegro no libro de Vernon Richards «Malatesta, vida e ideas», publicado pola colección «Acracia», de Barcelona.

»1. Abolición da propriedade privada da terra, das matérias primas e dos instrumentos de traballo, para que ninguén poda viver estoupando o traballo alleo e todos, ao ver garantidos os meios de producir e viver, sexan realmente independentes e podan asociar-se aos demáis libremente, polo interese comun e segundo as próprias simpatias.

»2. Abolición do goberno e de todo poder que estabeleza a lei e a impoña aos demáis: polo tanto abolición de monarquias, repúblicas, parlamentos, exércitos, policias, magistraturas e de calquera instituizón dotada de meios coercitivos.

»3. Organización da vida social por obra de libres asociacións e federacións de produtores e consumidores, criadas e modificadas segundo a vontade dos compoñentes guiados pola ciéncia e a experiencia e libres de toda imposición que non derive das necesidades naturais aos que cada un, inspirado polo mesmo sentimento de necesidade ineludíbel, voluntáriamente se somete.

»4. Segurar os meios de vida, desenvolvo e bienestar para os nenos e para todos aquéllos que se atopan en estado de impoténcia para se prover a si mesmos.

»5. Guerra ás relixións e a todos os mentiras, mesmo se se ocultan baixo o veu da ciéncia. Instrucción científica para todos e até os seus graus mais elevados.

»6. Guerra ás rivalidades e aos prexuízos patrióticos. Abolición das raias; irmandade entre todas as aldeas.

»7. Reconstrución da família, de tal maneira que resulte do prático do amor, libre de todo vínculo legal, de toda opresión económica ou física, de todo prexuízo relixioso.
»

quixésemos transcreber Mocións aprobadas polos Congresos Internacionais anarquistas, de Amsterdam (1907) até os nosos dias (Conferéncia Internacional anarquista de Parides, en 1949, Congreso Internacional anarquista de Londres en 1958). na imposibilidade de poder facé-lo polo limitado espazo de que dispomos, criemos poder resumí-las todas, reproducindo a Moción aprobada polo Congreso constitutivo da I. F. A. (Internacional de Federacións anarquistas) celebrado en Carrara (Italia), do 30 de agosto ao 8 de setembro de 1968.

Esta Moción foi apresentada pola Federación Anarquista Ibérica —interior e exilio— e foi adoptada polo Congreso para ser sometida ao estudo e consideración das Federacións dos diversos paises representados.

Ela correspondía ao Ponto 6. °: «La organización da economia nunha sociedade anarquista, ou durante a etapa de transición revolucionária cara a anarquía».

Revolución social libertaria indispensabel

A organización da economia de fondo, orientación e finalidade libertarias e o seu desenvolvimento e desenvolvimento fai indispensabel un troco radical do sistema capitalista estatal e asimismo do chamado comunista de Estado, imbuido de todos os princípios marxistas leninistas. Este troco implica necesáriamente abolir e superar ambos e asentar as bases fundamentais da nova economia e da sociedade anarquista ou do socialismo ácrata en marcha cara ela.

Nen a sociedade anarquista nen siquieira a comunista libertaria van-se realizar por arte de encantamento nen nun dia, nen de maneira sincronizada no plano mundial, nunha fase dada da história universal. A revolución social non será simultánea en cada un e en todos os paises do mundo á vez. Nen tampouco non poderá ser uniforme, a basee dun tipo ou patrón único, pois as condicións xeográficas, climáticas, étnicas, demográficas, as de desenvolvimento industrial, de riquezas naturais, de existéncia ou non de matérias primas, de posibilidades agrícolas, as de ambiente, mentalidade e cultura, etc., influirán nas suas variantes constructivas, aun baixo a influéncia determinante da seiva e da orientación libertaria, facendo que, segundo a densidade de ésta e dos caracteres específicos sinalados, aparezan, non xa só universalmente se non en cada país própriamente dito, a sistema e os seus estruturos novos baixo perfis e xeitos polifacéticos, múltipis e pluralistas, na rebusca dun incesante aperfeizoamento e armonioso equilibrio.

Pero as características esenciais da sociedade anarquista

ou anarquizante e dos meios e procedimentos práticos e eficaces para chegar a ela, deben manifestar-se con recios e claros lineamentos para prender na realidade e abrir sulco profundo en ela, con ollas ás eclosions fecundas do mañá libre, xa desde hoxe.

A finalidade da nova economia libertaria e da sociedade anarquista debe ser a liberdade e o bienestar de todos e de cada un dos seres que a compoñan, nun meio de igualdade social de solidariedade humana.

Para realizar este fin se fai indispensabel a desaparición do Estado baixo todas as suas formas; da ditadura, ainda que se chame transitória; de todas as instituizóns autoritarias; do capitalismo; da propriedade privada; de todas as formas e procedimentos de estoupación e de opresión do home polo home, das clases sociais, rangos, hierarquias e priviléxios; do salariado.

Ainda que a revolución social nun país non pode ir, desgrazadamente, en' as suas primeiras fases, mais allá de certas condicións determinadas que imporán inevitábelmente as características do próprio país e os meios con que o mesmo conte no momento que estale ou se produza aquélla, alomenos na orde económica, pois a economia globalmente considerada non se cria nen se desenvolve nun intre, desde o primeiro momento, imprimindo a sua pegada fecundante e a sua vontade realizadora firmemente definida, por parte dos anarquistas se há de ter a preocupación de plasmar na realidade a máxima substancialidade, realizacións e desenvolvo libertarios.

E o lema debe ser: Libertade, pan, vestido, vivenda, cultura e recrio para todos. «De cada un segundo os seus meios, a cada un segundo os seus necesidades». Haberá que destruir e varrer todos os obstáculos interiores, supervivencias dun pasado de autoritarismo e de estoupación, que se opoñan á libre organización da sociedade nova.

E non se poderá contar moito coa solidariedade revolucionária mundial apoiando a revolución social do país que fuere, sobre todo se se apresenta con tipoloxia preponderante definidamente anarquista. Toda axuda dos blocos predominantes internacionais tenderá á satelización.

E hai que contar, ademais, que en todo troco revolucionário profundo se produce un período de marasmo económico, de tanteo experimental, de axuste das estruturas mais idóneas aos obxectivos e fins perseguídos, que pon a proba o corrente revolucionário transformadoro e o seu valor e capacidade realizadora e constructiva.

Segurar a existéncia e o funcionamento libre da Sociedade

Desde o primeiro momento fai-se necesário segurar a

producción, o fornecemento, incrementar o rendimento, a produtividade, sen estoupar ao home produtor, sen extenuarle, sen aprisionarle en normas de traballo alienadoras.

O triunfo imediato da revolución social e a sua consolidación e as fases futuras do seu desenvolvimento progresivo, dependerá en moita da própria capacitación social, económica, cultural e ideolóxica dos traballadores, que poderíamos chamar capacidade específica revolucionária e libertaria, individual e globalmente considerada. O factor esencial da orde nova debe ser o home libre e consciente de si mesmo.

Nengun tipo de economia, xa desbotando todo canto pode subpor sistema capitalista estatal ou comunista de Estado, é consubstancial co anarquismo.O noso fin é viver en liberdade e facer todo o posíbel para que todos os seres podan desfrutar dela e gozar, en igualdade de condicións, de canto a Terra, a natureza e o esforzo solidário dos homes pode proporcionar a todos e a cada un .

Amplia conceizón do anarquismo social

polas mesmas razóns o noso conceizón do socialismo integral, do socialismo ácrata é ampla e non exaustiva, nen unilateral nen uniforme nas suas posibilidades e modalidades de aplicación prática. E se as nosas preferéncias van cara o comunismo libertario, como rexime económico aberto e perfectibel non rexeitamos , aparte as burguesas e autoritarias, outras modalidades de organización social, xa sexan de tipo mutualista, colectivista, cooperativista, etc., sempre que delas fique excluída toda raiz de estoupación do home polo home. A liberdade de experimentación de modalidades económicas as mais xustas e adecuadas para dar satisfación ás

necesidades humanas e segurar ao home o máximo de liberdade e o maior bienestar, deberán ter via abrida na sociedade anarquista, tratando, naturalmente, de que marchen de comun concerto coa convivéncia do conxunto e do sistema xeral cimentado na asociación federativa dos produtores libres e de consumidores solidários.

Liberdade de experimentación

A experimentación e coexistencia de modalidades de tipo socializador, mutualistas (Proudhon), colectivistas (Bakunin-R. Mella), comunistas (Kropotkin-Malatesta), cooperativistas (non comercializadas), etc., á escala local, comarcal, rexional ou nacional, pode ser posíbel, dentro do sistema libertario, salvaguardado o princípio anárquico eséncialmente antiautoritario, fundamentalmente autónomo e federalista. E máxime se se entende, como é lóxico , que a evolución humana e a das formas sociais non se estanca e que nengunha estrutura económica poderia considerar-se definitiva e imudábel. Criar sempre mais libertade, mais bienestar, mais abundancia de todo, maior perfeizón, e as mais óptimas condicións para o pleno desenvolvimento do indivíduo, do grupo social, do conxunto humano, tal debe ser a orientación e o fin da sociedade anarquista, da organización social e económica libertaria.

Esbozos sociais e económicos libertarios

A economia non pode desenvolver-se sen base social. E onde exista o ser ou o grupo humano, xurde a sociedade, da mesma convivéncia. As necesidades apresentan-se, coas suas inapelábeis exixéncias, até pola mesma orde simple e natural biológico e, manifestando-se no plano xeral, transcendendo o conxunto colectivo, fan que os homes se vexan no deber de buscar unha ordenación ou princípio regulador, para facer alomenos compatíbel a própria convivéncia humana, xa sexa a basee de pacto ou de contrato libremente aceito e conscientemente consentido, voluntáriamente aplicado.na conceizón anarquista —al menos na que admite a basee organizadora por pacto libre— o comunismo libertario é o sistema ou mecanismo estructural que fai mais viábel a formación e o desenvolvimento da sociedade cimentada sobre postulados ácratas, interpretados con lucido realismo, sen mixtificación do sentido e conteúdo daqueles.

Base da nova sociedade. A Comuna libre

A pedra angular ou célula vivente da nova organización social libertaria, para nós, ademais do indivíduo, do grupo, da colectividade, do sindicato, é a Comuna libre.A Comuna libre, constituída por todos e cada un dos cidadáns, pode ter a función de coordinación social xeral, no xeito simplesmente administrativo; non de poder ou instituizón política se non de servizo social, no plano territorial local. As suas funcións deben axustar-se a aquelas resolucións e decisións que as próprias asambleas libres comunais tomasen de consenso mútuo. da organización comunal há de se desterrar todo autoritarismo e toda burocracia.As Federacións comarcais, rexionais e nacionais de Comunas libres poderán constituir-se no plano xeral dun país ou zona xeográfica e étnica determinadas, e confederarse internacionalmente.A Comuna non debe concentrar en si o poder político, e menos militar, que debe éste igualmente desaparecer en absoluto. Nen siquieira poder revolucionário.Todo poder político há de ser abolido e ninguén debe exercé-lo . Tampouco non debe haber na Comuna propietarismo económico, que faga do seu termo xeográfico e histórico un couto pechado ou un feudo. Toda Comuna debe estar abrida á solidariedade, praticá-la e recebé-la , baseando-se no princípio de que toda riqueza natural ou criada ou fabricada, todo producto, utillaje ou ben material, é patrimonio comun e permanece á disposición de todos, sendo o seu usufruto regulado polas normas colectivas libre e voluntáriamente estabelecidas.

Do sindicato revolucionário e das suas funcións

O organismo que na sociedade socialista ácrata mellor pode segurar a organización do traballo e a sua función é o sindicato de característica sindicalista revolucionária, constituído polos traballadores libres da indústria, do campo, da mina, dos laboratórios, dos centros de investigación e estudo, os de especialidades técnicas. Os sindicatos, agrupados por ramos e indústrias, en Federacións locais, comarcais, rexionais, nacionais e internacionais e administrando directamente, baixo o seu responsábel controlo, fábricas e talleres, campos, minas, mariñas, institutos científicos e tecnolóxicos, son organismos aptos para segurar a producción de todos os artigos e cosas indispensabeis á sociedade e aos seus compoñentes, a tenor das necesidades que se fagan sentir e apresenten-se, perseguindo o obxectivo de criar a abundancia coa aportación de cada un ao esforzo comun, segundo as suas forzas e capacidades e sen estoupación de ninguén nen privilexio algun. Todos os recursos materiais, económicos e técnicos, os artigos manufacturados, os productos agrícolas, gadeiros, de pesca, etc., haberán de se considerar e pór-se a disposición comun, por meio dos organismos adecuados e mais idóneos, para a distribución, o troco e a repartición mais equitativa.

As Federacións de sindicatos poderán formar-se por categorias de producción, xa sexa industrial, campesiña, etc., ou de servizos públicos, voscorrede , comunicacións, transporte e demáis.

A revolución social, coa desaparición da burguesía e das estruturas capitalistas e autoritarias, deberá estabelecer unha nova ordenación económica, que implicará necesáriamente outras modalidades de traballo, reajustes de fábrica, reconversions profisionais, especialidades distintas da producción. Os sindicatos por profisión ou indústria tampouco non haberán de dispor de poder político nen de propriedade de fábrica, de maquinaria ou de productos elaborados. Ao propietarismo corporativista tampouco non hai que deixar-lle tomar raiz na sociedade anarquista ou comunista libertaria. A autogestión há de ter por base segurar a mellor e mais racional organización do traballo e a función de producción, controlados por un elevado sentido de responsabilidade individual e profisional consciente e voluntário.Os comités ou comisions de autogestión de fábrica, empresa, taller ou colectividade produtora serán nomeados directamente polo próprio persoal ocupado nas mesmas, estando suxeitos a renovacións periódicas e sendo revocabeis.O burocratismo debe desterrar-se dos comités e de todas partes. Ao mesmo persoal técnico ou calificado en especialidade, non há de conferírsele en nengunha circunstancia, categoria de mando.Manifestamo-nos contrários a admitir o princípio de "todo o poder aos sindicatos", como o de oconceder , de enderezo-mando, a calquera persoa técnica ou especializada, encarregada responsábelmente dun traballo, quen deberá considerar aos demáis traballadores nun plano de igualdade moral e efectiva, como homes e como produtores, cooperando nas labores dun empresa comun ao servizo do ben xeral.

TABLON

tierra y libertad

Periodico editado por la Federación Anarquista Iberica (adherida a la Internacional de Federaciones Anarquistas)
Puedes solicitarlo en el apartado de correos 7.056 de 28080 madrid
http://www.nodo50.org/tierraylibe

Web de la FAI

La Federación Anarquista Ibérica ya tiene su propia página web:
www.nodo50.org/fai-ifa

LIBRERIA VIRTUAL

El grupo Albatros ha organizado una librería virtual para facilitar la adquisición de libros anarquistas. Una tienda donde pedir (contra reembolso) las publicaciones de nuestros autores o sobre nuestros planteamientos, incluso discos y cintas de vídeo. Se encuentra en:
www.nodo50.org/alb

COORDINADORA ANARQUISTA DEL NOROESTE

La Coordinadora Anarquista del Noroeste tiene ya su propia pagina web
www.anarquista-noroeste.org

BUENAVENTURA

Ha salido un nuevo número de Buenaventura, boletín subversivo y de difusión de las ideas anarquistas de Fuerteventura. Se puede pedir a grupoperdigon@gmail.com

CNT

Ya esta disponible un nuevo numero del periodico CNT organo de la Confederacion Nacional del Trabajo
Su direccion es:**Pza.Tirso de Molina 5 Madrid**

SOLIDARIDADE OBREIRA

La CNT de Galicia ha sacado el nº12 de el periodico de la Regional Galaica, puedes pedirlo en cualquier sindicato de galicia ó verlo en pdf en la direccion www.cntgaliza.org

ekinaren ekinaz

Periodico editado por la Federación Regional de Grupos Anarquistas de Euskal Herria, en esta página podrás acceder a los números que iran subiendo en formato .pdf.
http://www.nodo50.org/fai-ifa/

Ao feixismo non se lle discute, se lle destrui, porque o feixismo e o capitalismo. Son unha mesma cousa.

BUENAVENTURA DURRUTI

BOLETIN ABIERTO A PARTICIPACION. ENVIAR TEXTOS PARA SU PUBLICACION
CORREO ELECTRONICO: humanidadlibre@terra.es
CUANTO SE PUBLIQUE NO ESTARA SUJETO A CENSURA ALGUNA, .
NO QUIERE DECIR ESTO QUE PUBLIQUEMOS TODO LO QUE RECIBAMOS